

Datum van inontvangstneming : 31/07/2017

Zaak C-389/17

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

29 juni 2017

Verwijzende rechter:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litouwen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

21 juni 2017

Verzoekende partij (verzoekster in het hoofdgeding):

Uždaroji akcinė bendrovė „EVP International”

Verwerende partij:

Lietuvos bankas

[OMISSIS] **LIETUVOS VYRIAUSIASIS ADMINISTRACINIS TEISMAS**
(hoogste bestuursrechter van Litouwen)

BESLISSING

van 21 juni 2017

De grote kamer van de Lietuvos vyriausis administracinis teismas [OMISSIS] heeft het volgende vastgesteld:

I.

- 1 Verzoekster, de uždaroji akcinė bendrovė (besloten vennootschap) „EVP International” (hierna ook: UAB „EVP International”), heeft bij de Vilniaus apygardos administracinis teismas (regionale bestuursrechter, Vilnius) beroep ingesteld tot nietigverklaring van besluit nr. 241-120 van de directeur van de Dienst Toezicht van de Bank van Litouwen van 29 juli 2014 „inzake de resultaten van een inspectie bij UAB „EVP International”) voor zover aan verzoekster bij dat besluit een waarschuwing is gegeven en haar de verplichting is opgelegd om de in lid 1 van het dispositief van dat besluit bedoelde onregelmatigheid (onjuiste toepassing van methode D voor de berekening van haar verplichte eigen vermogen) te herstellen.

- 2 Verweerster, de Bank van Litouwen, (hierna ook: „verweerster”) heeft in haar verweerschrift het betoog van verzoekster bestreden en verzocht het beroep ongegrond te verklaren.

II.

- 3 Bij uitspraak van 13 januari 2016 heeft de Vilniaus apygardos administracinis teismas het beroep van verzoekster ongegrond verklaard.

III.

- 4 Verzoekster, UAB „EVP International” (hierna ook: „verzoekster”), heeft hoger beroep ingesteld bij de verwijzende rechter en verzocht om het volgende: 1) de uitspraak van de Vilniaus apygardos administracinis teismas van 13 januari 2016 vernietigen en haar verzoek toewijzen; 2) de door UAB „EVP International” voorgestelde vragen voor een prejudiciële beslissing aan het Hof van Justitie van de Europese Unie voorleggen.
- 5 Verweerster, de Bank van Litouwen, verzoekt in haar memorie van antwoord op het hoger beroep om dit te verwerpen en de uitspraak van de Vilniaus apygardos administracinis teismas te bevestigen.

[OMISSIS] (Or. 2)

IV.

- 6 De vraag inzake uitlegging en toepassing van het recht in deze zaak rechtvaardigt een verwijzing naar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof van Justitie”) voor een prejudiciële beslissing [OMISSIS].
- 7 [OMISSIS] [procedurele aangelegenheid].

Inhoud van het geschil en voor de zaak relevante feiten

- 8 Het geschil in deze zaak betreft besluit nr. 241-120 van de Directeur van de Dienst Toezicht van de Bank van Litouwen van 29 juli 2014 „inzake de resultaten van een inspectie bij UAB „EVP International”” (hierna ook: „besluit”) voor zover daarbij 1) aan verzoekster een waarschuwing is gegeven met betrekking tot de inbreuken bedoeld in lid 1 van het dispositief ervan en 2) verzoekster is verplicht om de in lid 1 van het dispositief ervan bedoelde inbreuken uiterlijk 31 december 2014 te herstellen.
- 9 Vast staat dat verzoekster, UAB „EVP International”, een in Litouwen geregistreerde onderneming is en beschikt over door de Bank van Litouwen verleende vergunningen om actief te zijn als instelling voor elektronisch geld en als betalingsinstelling, op grond waarvan zij onder meer bevoegd is om elektronisch geld uit te geven en diensten te verrichten die verband houden met de uitgifte van dergelijk geld alsmede andere betalingsdiensten.

- 10 Na een door de Dienst Toezicht uitgevoerde inspectie van verzoeksters activiteiten is in het bestreden onderdeel van het besluit geconstateerd dat verzoekster niet had voldaan aan de eis om methode D toe te passen bij de berekening van haar eigen vermogen, welke methode geldt voor instellingen voor elektronisch geld die elektronisch geld uitgeven en daarmee verband houdende betalingsdiensten aanbieden, en dat zij ook niet had voldaan aan de eis om een andere methode (A, B of C) toe te passen bij de berekening van haar verplichte eigen vermogen voor diensten die geen verband houden met de uitgifte van elektronisch geld. Bijgevolg werd geoordeeld dat verzoekster niet had voldaan aan de eis als bedoeld in punt 18 van de Regels voor de berekening van het verplichte eigen vermogen voor instellingen voor elektronisch geld en betalingsinstellingen, goedgekeurd bij Besluit nr. 240 van de raad van bestuur van de Bank van Litouwen van 24 december 2009 (hierna mede: „Regels”; in de voorliggende tekst wordt uitgegaan van de Regels zoals gewijzigd bij Besluit nr. 03-5 van de raad van bestuur van de Bank van Litouwen van 12 januari 2012).
- 11 [OMISSIS] Uit het bestreden besluit en inspectierapport nr. 323-3 van de Dienst Toezicht van 15 mei 2014 blijkt dat de toezichthoudende autoriteit heeft geweigerd de volgende door verzoekster uitgeoefende activiteiten aan te merken als betalingsdiensten die verband houden met de uitgifte van elektronisch geld:
- 1) overmakingen (betalingen) verricht door een houder van elektronisch geld vanaf zijn bij verzoekster gehouden bankrekening voor elektronisch geld naar rekeningen van derde partijen bij Litouwse of buitenlandse banken (hierna ook: „dienst I”). Verweerder was in essentie van mening dat een dergelijke dienst enkel kon worden aangemerkt als verband houdend met de uitgifte van elektronisch geld indien een overmaking na terugbetaling van het elektronische geld plaatsvond naar een bankrekening van de persoon bij wie om terugbetaling was gevraagd;
 - 2) de incassering van bedragen voor goederen en/of diensten, geleverd door de klanten van verzoekster (handelaren) met bankrekeningen voor elektronisch geld, bij natuurlijke of rechtspersonen (kopers) die deze goederen of diensten verwerven (daarvoor betalen) (hierna ook: „dienst II”). Meer specifiek werd (wordt) de dienst als volgt verleend: (i) op verzoek van de handelaar maakte (betaalde) de koper voor de gekochte goederen en/of diensten geld over naar de bankrekening van verzoekster (de instelling voor elektronisch geld); (ii) na ontvangst van dat geld gaf de instelling voor elektronisch geld (verzoekster) onmiddellijk elektronisch geld uit en schreef dit bij op de rekening voor elektronisch geld van de handelaar.
- 12 Uit de stellingen van partijen, zoals die blijken uit de processtukken die zijn ingediend bij de rechter in eerste aanleg en de hogerberoepsrechter, komt in essentie naar voren dat de voorliggende zaak gaat over de vraag of bovengenoemde diensten (transacties) moeten worden aangemerkt als betalingsdiensten die verband houden met de uitgifte van elektronisch geld, zoals

verzoekster stelt, of als betalingsdiensten die geen verband houden met de uitgifte van elektronisch geld, zoals verweerster (de toezichthoudende autoriteit) betoogt.

Relevante nationale en Unierechtelijke bepalingen

(Or. 3)

- 13 Artikel 21, leden 1 en 2, van de Litouwse wet inzake elektronisch geld en instellingen voor elektronische betaling (Lietuvos Respublikos elektroninių pinigų ir elektroninių pinigų įstaigų įstatymas) bepaalt dat het eigen vermogen van een instelling voor elektronisch geld op geen enkel moment lager mag zijn dan het verplichte eigen vermogen zoals berekend met toepassing van de methoden vervat in de door de toezichthoudende autoriteit vastgestelde besluiten.
- 14 Punt 18 van de Regels, dat in dit verband in dit geding van belang is, bepaalt dat „methode D wordt gebruikt voor de berekening van het verplichte eigen vermogen van een instelling voor elektronisch geld die elektronisch geld uitgeeft en *daarmee verband houdende betalingsdiensten verleent*. Wanneer een instelling voor elektronisch geld ook betalingsdiensten verleent *die daarmee geen verband houden*, wordt het verplichte eigen vermogen voor die activiteiten berekend met toepassing van een van de volgende methoden: methode A, B of C.”
- 15 [OMISSIS] [D]e grote kamer merkt op dat, zoals partijen terecht onder de aandacht hebben gebracht, het nationale recht geen definitie bevat van „betalingsdiensten die verband houden met de uitgifte van elektronisch geld” en geen criteria aanreikt om te bepalen of de onderscheiden betalingsdiensten al dan niet verband houden met de uitgifte van elektronisch geld in de zin van onder meer punt 18 van de Regels.
- 16 De Regels zijn onder meer vastgesteld ter omzetting van richtlijn 2009/110/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 september 2009 betreffende de toegang tot, de uitoefening van en het prudentieel toezicht op de werkzaamheden van instellingen voor elektronisch geld, tot wijziging van de richtlijnen 2005/60/EG en 2006/48/EG en tot intrekking van richtlijn 2000/46/EG (hierna: „richtlijn 2009/110”).
- 17 Artikel 5, lid 2, van richtlijn 2009/110, dat hier van belang is, bepaalt onder meer dat „[m]et betrekking tot de werkzaamheden bedoeld in artikel 6, lid 1, onder a), [van deze richtlijn] die geen verband houden met de uitgifte van elektronisch geld, [...] het vereiste eigen vermogen van een instelling voor elektronisch geld [wordt] berekend aan de hand van een van de drie methoden (A, B of C) [...]”. Artikel 6, lid 1, onder a), van de richtlijn, genoemd in artikel 5, lid 2, verwijst naar de betalingsdiensten vermeld in de bijlage bij richtlijn 2007/64/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 november 2007 betreffende betalingsdiensten in de interne markt, laatstelijk gewijzigd bij richtlijn 2009/[111] (hierna ook: „richtlijn 2007/64”).

- 18 Volgens artikel 1, lid 1, van richtlijn 2009/110 worden „[b]ij deze richtlijn [...] de voorschriften vastgesteld voor de beroepsmatige uitgifte van elektronisch geld [...]”. Volgens de definitie van artikel 2, punt 2, van de richtlijn wordt onder „elektronisch geld” verstaan „elektronisch, met inbegrip van magnetisch, opgeslagen monetaire waarde vertegenwoordigd door een vordering op de uitgever, welke is uitgegeven in ruil voor ontvangen geld om betalingstransacties als gedefinieerd in artikel 4, punt 5, van richtlijn 2007/64/EG te verrichten, en welke wordt aanvaard door een andere natuurlijke of rechtspersoon dan de uitgever van elektronisch geld”.
- 19 Ingevolge artikel 11, lid 1, van richtlijn 2009/110 „[zorgen] [d]e lidstaten [...] ervoor dat uitgevers van elektronisch geld elektronisch geld uitgeven tegen de nominale waarde, in ruil voor ontvangen geld”. Wat betreft de terugbetaling van elektronisch geld bepaalt artikel 11, lid 2, dat „[d]e lidstaten [...] erop [toezien] dat uitgevers van elektronisch geld de nominale monetaire waarde van het aangehouden elektronisch geld op elk ogenblik terugbetalen wanneer de houder van het elektronisch geld daarom verzoekt”.
- 20 Punt 5 van artikel 4 van richtlijn 2007/64, genoemd in de hierboven aangehaalde definitie van elektronisch geld, bepaalt dat onder „betalingstransactie” wordt verstaan „een door de betaler of de begunstigde geïnitieerde handeling waarbij geldmiddelen worden gedeponerd, overgemaakt of opgenomen, ongeacht of er onderliggende verplichtingen tussen de betaler en de begunstigde zijn”.
- 21 Volgens de bijlage („Betalingdiensten”, artikel 4, punt 3) bij richtlijn 2007/64, genoemd in artikel 6, lid 1, onder a), van richtlijn 2009/110, omvatten betalingdiensten mede: de uitvoering van betalingstransacties, met inbegrip van geldovermakingen, op een betaalrekening bij de betalingsdienstaanbieder van de gebruiker of bij een andere betalingsdienstaanbieder - uitvoering van automatische debiteringen, met inbegrip van eenmalige automatische debiteringen (eerste streepje van punt 3); geldtransfers (punt 6); de uitvoering van betalingstransacties waarbij de instemming van de betaler met een betalingstransactie wordt doorgegeven met behulp van een telecommunicatie-, digitaal of IT-instrument en de betaling rechtstreeks geschiedt aan de exploitant van de telecommunicatiediensten, het IT-systeem of het netwerk, die louter optreedt als intermediair tussen de betalingsdienstgebruiker en de persoon die de goederen levert of de diensten verricht (punt 7).

Vraag of de in geschil zijnde betalingsdiensten/transacties als (geen) verband houdend met de uitgifte van elektronisch geld moeten worden aangemerkt

(Or. 4)

- 22 De bepalingen van het Unierecht geven niet uitdrukkelijk aan welke betalingdiensten (geen) verband houden met de uitgifte van elektronisch geld in de zin van artikel 5, lid 2, gelezen in samenhang met artikel 6, lid 1, onder a), van richtlijn 2009/110.

- 23 Artikel 1, lid 1, van richtlijn 2009/110, waarin het toepassingsgebied (inclusief de werkingssfeer van de regulering) is omschreven, bepaalt dat bij die wetgevingshandeling van de Europese Unie „voorschriften [worden] vastgesteld voor de [...] uitgifte van elektronisch geld”. Het hierboven genoemde artikel 11 van richtlijn 2009/110, dat zich bevindt in titel [III] („Uitgifte en terugbetaalbaarheid van elektronisch geld”), stelt regels voor onder meer de uitgifte van elektronisch geld (artikel 11, lid 1; hierna ook: „gelduitgifte”) en de terugbetaling van elektronisch geld (artikel 11, lid 2; hierna ook: „geldterugbetaling”). Wanneer bovenstaande bepalingen (van artikel 11) in samenhang met andere bepalingen van die wetgevingshandeling worden gelezen, kan er redelijkerwijs van worden uitgaan dat de „uitgifte van elektronisch geld” in de zin van richtlijn 2009/110 mede gelduitgifte en geldterugbetaling als hierboven bedoeld omvat.
- 24 Verder kan worden aangenomen dat het doel van elektronisch geld als omschreven in de definitie ervan in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2009/110, namelijk „betalingstransacties [...] te verrichten”, niet betekent (niet zodanig kan worden uitgelegd) dat de betrokken betalingsdiensten die verband houden met de uitgifte van elektronisch geld, enkel (uitsluitend) betalingstransactie met elektronisch geld omvatten. Sterker nog, duidelijk is dat de bedoelde gelduitgifte en/of geldterugbetaling normaal gesproken plaatsvindt via betalingstransacties met andere geldmiddelen (artikel 11, leden 1 en 2, van richtlijn 2009/110).
- 25 Binnen deze opvatting is het redelijk om aan te nemen dat [ingevolge onder meer artikel 5, lid 2, gelezen in samenhang met artikel 6, lid 1, onder a), van richtlijn 2009/110] betalingsdiensten die verband houden met de uitgifte van elektronisch geld mede betalingsdiensten omvatten die verband houden met gelduitgifte en geldterugbetaling. Verder kan worden aangenomen dat de door de wetgever gekozen formulering „die verband houden met” inhoudt dat er sprake moet zijn van een passend, rechtstreeks verband tussen de betalingsdienst (betalingstransactie) en de activiteiten inzake de uitgifte van elektronisch geld (onder meer de uitgifte en/of terugbetaling van elektronisch geld).
- 26 Gezien de voorgaande overwegingen is het nodig om de in deze zaak aan de orde zijnde betalingstransacties, zoals deze door verzoekster (de instelling voor elektronisch geld) zijn verricht, nader te analyseren.
- 27 De in geschil zijnde dienst I ziet op geldterugbetaling waarbij de houder van het elektronische geld verzoekster (de uitgever van het elektronische geld) in essentie vraagt het gehouden elektronische geld tegen de nominale waarde terug te betalen en de betrokken geldmiddelen over te maken naar bankrekeningen van derde partijen bij Litouwse of buitenlandse banken.
- 28 Opgemerkt dient te worden dat wat het bovenbedoelde rechtstreekse verband betreft, richtlijn 2009/110 niet voorschrijft in welke vorm of op welke manier geld op grond van artikel 11, lid 2, moet worden terugbetaald; de richtlijn bepaalt niet dat de betrokken terugbetaling bijvoorbeeld uitsluitend mag worden uitgevoerd

door overschrijving naar de bankrekening van de houder van het elektronische geld, of door een betaling in contant geld aan de houder in persoon, enzovoorts. Richtlijn 2009/110 stelt geen uitdrukkelijke beperkingen aan het recht van de houder van elektronisch geld om opdracht te geven/erom te verzoeken dat het geld wordt terugbetaald door overschrijving naar andermans bankrekening in plaats van naar zijn eigen bankrekening. Sterker nog, niet kan worden gezegd dat een instelling voor elektronisch geld aan haar verplichting tot terugbetaling op grond van artikel 11, lid 2, van richtlijn 2009/110 heeft voldaan zolang zij nog in bezit is van de betrokken geldmiddelen ter hoogte van de nominale waarde van het elektronische geld.

- 29 Bovendien zou het enkele feit dat het verzoek/de opdracht van een houder van elektronisch geld om terugbetaalbare geldmiddelen over te maken naar de bankrekening van een andere natuurlijke of rechtspersoon, wordt gegeven (gedaan) met de bedoeling om voor gekochte goederen en/of diensten te betalen, naar valt aan te nemen niet tot een andere uitkomst moeten leiden bij de beantwoording van de vraag of die betalingstransactie al dan niet verband houdt met de uitgifte van elektronisch geld.
- 30 De (hierboven besproken) aanname dat de uitgifte van elektronisch geld mede de terugbetaling van geld op grond van artikel 11, lid 2, van richtlijn 2009/110 omvat, leidt dan ook tot de conclusie dat de betalingstransactie die verband houdt met de uitgifte van elektronisch geld inderdaad mede een betalingstransactie omvat waarbij terugbetaalbare geldmiddelen op verzoek/in opdracht van de houder van elektronisch geld worden overgemaakt naar de bankrekening van een derde partij.
- 31 De in geschil zijnde dienst II houdt verband met de uitgifte van geld waarbij de koper van goederen en/of diensten (de betaler) in opdracht van de verkoper voor de goederen en/of diensten geld overmaakt (betaalt) aan de instelling voor elektronisch geld (de uitgever van elektronisch geld), die na ontvangst van die geldmiddelen elektronisch geld uitgeeft tegen de nominale waarde van de ten behoeve van de verkoper (de houder van elektronisch geld) ontvangen geldmiddelen. Verweerster heeft een dergelijke betalingsdienst aangemerkt als een overmaking van geld die geen verband houdt met de uitgifte van elektronisch geld.

(Or. 5)

- 32 Bedacht moet worden dat noch artikel 11, lid 1, van richtlijn 2009/110 [OMISSIS] noch enige andere bepaling van die EU-richtlijn een verplichte vorm of wijze voorschrijft voor de ontvangst van geldmiddelen, wil een betalingsdienst worden aangemerkt als verband houdend met de uitgifte van elektronisch geld; daarin wordt ook niet de eis gesteld dat de geldmiddelen enkel van de houder van elektronisch geld (rechthebbende van de bankrekening voor elektronisch geld) mogen worden ontvangen. In dit verband is duidelijk dat het bestaan van een rechtstreeks verband tussen enerzijds de betalingstransactie waarbij geldmiddelen

worden overgemaakt (betaald) naar (aan) een instelling voor elektronisch geld (uitgever van elektronisch geld) en anderzijds de uitgifte van geld als bedoeld in artikel 11 van richtlijn 2009/110, niet kan worden ontkend op grond dat de transactie werd uitgevoerd door iemand anders dan de begunstigde van de uitgifte van het elektronische geld in kwestie (de houder van elektronisch geld).

- 33 Anders dan verweerster betoogt, is het niet van belang dat kopers van goederen en/of diensten (betalers) geldmiddelen overmaken/betalen aan verzoekster met het doel om te betalen voor goederen en/of diensten in plaats van met het oog op de uitgifte van elektronisch geld. Zulke personen betalen verzoekster (de instelling voor elektronisch geld) in opdracht van de handelaar voor goederen en/of diensten, en de handelaar heeft met verzoekster (de instelling voor elektronisch geld) een overeenkomst gesloten, waarbij verzoekster na ontvangst van de geldmiddelen van de kopers onmiddellijk elektronisch geld uitgeeft tegen de nominale waarde van de ontvangen geldmiddelen. Het doel van de kopers is dus niet in tegenspraak met het bestaan van een rechtstreeks verband tussen de betalingstransactie en de uitgifte van elektronisch geld.
- 34 De (hierboven besproken) aanname dat de bewuste uitgifte van elektronisch geld mede de uitgifte van geld als bedoeld in artikel 11, lid 1, van richtlijn 2009/110 omvat, leidt dan ook tot de conclusie dat betalingsdiensten die verband houden met de uitgifte van elektronisch geld mede een betalingstransactie omvatten waarbij de koper van goederen en/of diensten in opdracht van de verkoper geldmiddelen overmaakt/betaalt aan de instelling voor elektronisch geld (de uitgever van elektronisch geld), die ten behoeve van de verkoper elektronisch geld uitgeeft tegen de nominale waarde van de geldmiddelen die zijn ontvangen van de koper.

Verzoek om een prejudiciële beslissing

- 35 De grote kamer merkt echter op dat de hierboven uiteengezette beoordeling en overwegingen bij gebreke van duidelijke Unierechtelijke bepalingen of ter zake relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, een mening van deze rechtbank vormen die onder meer berust op aannames over de inhoud en mogelijke uitlegging van de bepalingen van de genoemde richtlijnen. Ook moet worden benadrukt dat betalingsdiensten die (geen) verband houden met de uitgifte van elektronisch geld in de zin van artikel 5, lid 2, gelezen in samenhang met artikel 6, lid 1, onder a), van richtlijn 2009/110, primair een Unierechtelijke categorie vormen waarvan de inhoud in alle lidstaten uniform moet worden uitgelegd en vastgesteld.
- 36 Voorts moet worden opgemerkt dat de Lietuvos vyriausiosios administracinis teismas de hoogste bestuursrechter is [artikel 20 van de wet betreffende de bestuursrechtspraak (Administracinės teisenos įstatymas)]. Bijgevolg dient hij, indien een zaak een vraag doet rijzen over de uitlegging van door instellingen van de Europese Unie vastgestelde handelingen waarvan de beantwoording noodzakelijk is om het geding te beslechten, het Hof van Justitie daarover om een

prejudiciële beslissing te verzoeken [artikel 267, lid 3, VWEU en artikel 40 van de Litouwse wet betreffende de rechterlijke organisatie (Lietuvos Respublikos teismų įstatymas)].

- 37 Gelet hierop is het, om de twijfels over de uitlegging en toepassing van de voor de betrokken rechtsverhoudingen relevante Unierechtelijke bepalingen weg te nemen, passend om het Hof van Justitie te verzoeken om uitspraak te doen over de vraag of artikel 5, lid 2, gelezen in samenhang met artikel 6, lid 1, onder a), van richtlijn 2009/110 aldus moet worden uitgelegd dat in omstandigheden zoals die in het hoofdgeding, de volgende handelingen als betalingsdiensten die verband houden met de uitgifte van elektronisch geld moeten worden aangemerkt:
- a) een betalingstransactie waarbij het elektronische geld (terugbetaalbare geldmiddelen) dat tegen de nominale waarde is terugbetaald, naar aanleiding van een door de houder van elektronisch geld aan de instelling voor elektronisch geld (de uitgever) gedaan verzoek (gegeven opdracht) wordt overgemaakt naar een bankrekening van een derde partij;
 - b) een betalingstransactie waarbij de koper (betaler) van goederen en/of diensten in opdracht van de verkoper voor goederen en/of diensten betaalt door geldmiddelen over te maken/te betalen aan een instelling voor elektronisch geld (uitgever van elektronisch geld), die, na ontvangst van de geldmiddelen, ten behoeve van de verkoper (houder van elektronisch geld) elektronisch geld uitgeeft tegen de nominale waarde van de ontvangen geldmiddelen.
- 38 Beantwoording van de aan het Hof van Justitie gestelde vraag is van wezenlijk belang voor de beslechting van deze zaak, aangezien daarmee met het oog op het waarborgen van de doeltreffendheid van het Unierecht nationale wettelijke bepalingen kunnen worden uitgelegd waarin verzoeksters verplichtingen in verband met de berekening van haar verplichte eigen vermogen zijn vastgelegd, en die bepalingen kunnen worden toegepast op de betrokken rechtsverhoudingen.

(Or. 6)

Gelet op de voorgaande overwegingen en op artikel 267, derde alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie [OMISSIS], besluit de grote kamer om:

[OMISSIS] het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag: dient artikel 5, lid 2, van richtlijn 2009/110/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 september 2009 betreffende de toegang tot, de uitoefening van en het prudentieel toezicht op de werkzaamheden van instellingen voor elektronisch geld, tot wijziging van de richtlijnen 2005/60/EG en 2006/48/EG en tot intrekking van richtlijn 2000/46/EG, gelezen in samenhang met artikel 6, lid 1, onder a), van die richtlijn, aldus te worden uitgelegd dat in omstandigheden zoals die in het hoofdgeding, de volgende handelingen als betalingsdiensten die (geen) verband houden met de uitgifte van elektronisch geld moeten worden aangemerkt:

a) een betalingstransactie waarbij het elektronische geld (terugbetaalbare geldmiddelen) dat tegen de nominale waarde is terugbetaald, naar aanleiding van een door de houder van elektronisch geld aan de instelling voor elektronisch geld (de uitgever) gedaan verzoek (gegeven opdracht) wordt overgemaakt naar een bankrekening van een derde partij;

b) een betalingstransactie waarbij de koper (betaler) van goederen en/of diensten in opdracht van de verkoper voor goederen en/of diensten betaalt door geldmiddelen over te maken/te betalen aan een instelling voor elektronisch geld (uitgever van elektronisch geld), die, na ontvangst van de geldmiddelen, ten behoeve van de verkoper (houder van elektronisch geld) elektronisch geld uit geeft tegen de nominale waarde van de ontvangen geldmiddelen.

De onderhavige administratieve procedure wordt geschorst in afwachting van de prejudiciële beslissing van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

[OMISSIS]